

Sygn. akt III KO 8/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie W. D.

skazanego z art. 280 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2014 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego III Wydziału Izby Karnej
Sądu Najwyższego

z dnia 22 kwietnia 2014 r. sygn. akt III KO 8/14

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania
w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] sygn. akt II AKa [...] na podstawie art. 437 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego W. D. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. sygn. akt XIV K [...], zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] sygn. akt II AKa [...].

Podstawą odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania był brak sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata albowiem wyznaczony z urzędu do zbadania przedmiotowej sprawy nie stwierdził istnienia podstaw do sporządzenia stosownego wniosku, a skazany, wezwany do uzupełnienia braku formalnego własnego wystąpienia, nie usunął tego braku w wyznaczonym terminie.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył skazany W. D. kwestionując samą zasadę przymusu adwokackiego, obowiązującą przy sporządzaniu i wnoszeniu nadzwyczajnych środków zaskarżenia przez strony procesowe oraz wskazując na potrzebę wyznaczenia mu kolejnego obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie W. D. nie mogło zostać uwzględnione. Przypomnieć trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania (o ile nie pochodzi od prokuratora) jest objęty przymusem adwokackim. Oznacza to bezwzględny obowiązek sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata lub radcę prawnego. W tej sprawie to wymaganie nie zostało spełnione albowiem obrońca wyznaczony z urzędu do zbadania akt i sporządzenia opinii w przedmiocie istnienia podstaw do wznowienia postępowania, wypowiedział się w tej kwestii negatywnie. Ta przeszkoda procesowa nie została - jak dotychczas - usunięta i zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym jej skutki są wiążące również dla Sądu Najwyższego. Jednocześnie wniesiony środek odwoławczy nie zawiera jakichkolwiek zarzutów pod adresem zaskarżonego rozstrzygnięcia ani też argumentów mogących przemawiać za jego uwzględnieniem. Do tych ostatnich nie należy w szczególności - wyrażany przez autora zażalenia - brak zrozumienia i akceptacji dla obowiązującego rozwiązania ustawowego. Nie można też było uwzględnić postulatu wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do zakwestionowania opinii sporządzonej przez adw. M. Z., którą wyznaczono jako obrońcę z urzędu właśnie w związku z wystąpieniem skazanego W. D.. Z nadesłanej opinii wynika, że obrońcą nie dopatrzyła się takich okoliczności, które spełniałyby ustawowe przesłanki uzasadniające ubieganie się o wznowienie postępowania. Zarazem, nie wykazano - również w zażaleniu - aby stanowisko obrońcy zawierało błędy lub nie zostało należycie umotywowane. W tej sytuacji domaganie się wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu, mające doprowadzić do niejako wymuszenia na nim sporządzenia wniosku odpowiadającego postulatowi skazanego, nie znajduje prawnego ani merytorycznego uzasadnienia.

Wobec tego, że skarżący nie wykazał aby zakwestionowane zarządzenie dotknięte było wadą natury faktycznej lub prawnej, uzasadniającą jego korektę lub uchylenie, należało postanowić, jak na wstępie.

aw